

se je poleg Borodina zemlja pod njimi tresla in da se je solnce zakrilo med bojem za oblake, ter je bilo viditi enako rudeče-krvavi krogli. Tak je bil boj poleg Borodina! — Pa vojskina sreča prisodila je bila zmago Francozom, akoravno jih je to skopo stalo, kajti temà vojakov njihovih je mrtvih obležalo na bojnem polju.

V bitki poleg Borodina skazal se je junaško najboljši francozki maršal Ney, ki je od cara svojega zato tudi dobil naslov: „knez moskovski“. Razun Ney-a odlikovalo se jih je ta dan tudi mnogo drugih, katerih imena poznati morebiti ne mika ravno častitih bravcov in bravek.

Ljubo pa jim bo gotovo, ako jih pripeljemo zopet v bližavo Ivanovo in povemo, da tudi naš Ivan Kuljanič si je ta dan prislužil lep, al krvavo zaslužen venec nezvenljivega labora.

Čujmo kaj več o tem. Ivan je namreč na levem krilu vojske, potem ko je bil kapitan njegov kmali ubit, brž v pričetku boja prevzel poveljništvo svoje baterije, s katero je v odločivnem času z največjo hladnokrvnostjo eno najbližnjih in najnevarniših ruskih baterij demontiral (raztolkel). Al to še ni bilo vse; — ko se je kmalo zatem neki oddelek ruskega konjištva zagnal z naskokom na tri zadnje, od drugih nekoliko oddaljene baterije francozke, med katerimi je bila tudi Ivanova, je edino Ivanovo junaštvo baterije te rešila in sovražnika odgnala. S sabljo v roki namreč je pričakal Ivan Ruse Konj bil je v tem trenutku pod njim ustreljen, al on skoči urno na noge, popade v hipu — akoravno že ranjen — ujde konja padšega nekega ruskega oficirja, zajaha ga in plane, hrabreč svoje topničarje, na novo na neprijatelje ter jih srečno v beg zapodi. — Maršal Ney ni bil dalječ od tod z lastnimi očmi priča tega junaštva, zato je posled boja v svojem raportu med najpogumnišimi junaki, ki so se odlikovali pod njegovim poveljstvom, slavno imenoval lajtnanta Ivana Kuljaniča. Koj drugi dan je v zapovedi, ki jo je car izdal svoji vojski, bil med ostalimi hrabrimi tudi Kuljanič imenovan vitez reda častne legije ter ob enem bil povikšan na čast kapitana.

Ivanu zaigra srce in oči mu zabliskajo se ognja radosti, ko mu donese ordonanca-oficir maršala Ney-a patent kapitana in zaslužen red v šotor, v katerem je med ostalimi bolan ležal vsled rane, ki mu jo je vbrišala po glavi ruska sablja. Rana ta sicer ni bila smrtna, al vendar spopadla ga je bila huda ranska vročnica, in bledele je, da stojijo poleg njega jokajoče: mati in Ivanka, ovijajoče mu rano, Blagajč pa da radostno prevračal je v rokah svojih križec častne legije.

Zdrava narava Ivanova dala mu je kmalo toliko ozdraviti, da mogel je slediti francozki vojski na poti proti Moskovi, v katero mesto je prišlo brez upora dne 14. septembra neizrekljivo opijanjena od videsne slave. — Al pred sejmom ni vriskati. Tudi radost francozka spreobrnila se je naglo v žalost, revo in težavo, ker je namreč vsled ukaza cesarskega namestnika Rostopčina Moskva na vseh straneh sožgana bila. Strašni požar, podpiran od hudega vetra, v malem času spreobrnil je skoraj celo veliko mesto v prah in pepel. Celó stanovanje ruskih carov — stari Kremelj, v katerem je hotel Napoleon zimovati, postal je pri ti priliki žrtva neusmiljenega plamena. Vredno je, da navodimo tukaj prelepe besede neumrlega ruskega pesnika Puškina, ki jih je pel o tem požaru, kakor sledi:

„Naprasno ždal Napoleon
Poslednim sčastem upoennoj,
Moskvi kolěno preklonennoj
S ključami staroga Kremlja:
Nět, ne pošla Moskva moja
K nemu s povinnoj golovoj.
Ne prazdnik, ne priemnij dar,
Ona gotovila požar

Neterpělivomu geroju.
Otselě v dumu progružěn,
Gljaděl na groznij plamen on.“ —

Resnične zares in važne besede! — besede, ki ob enem častite bravece tudi osvedočiti morejo, da, kakor ruski pisatelj K. Polevoj prav veli: „i ruski jazik sposoben k viraženju tonskih mislej.“

O priliki požara Moskve poginilo je sila francozkih vojakov. Neslušajoči namreč častnikov svojih siloma so tiščali v goreče hiše, da bi tam ropali, — al mnogo jih je zatekla pri tem nečastnem poslu žalostna smrt. — Iz vsega dosedanjega vidilo se je, da namera Rusov je bila pokončati Francoze na vsaki mogoči način. To bi bil previditi mogel tudi Napoleon; al on ni hotel, ampak ostal je, — slepo bojni sreči upajoč — posled strašnega požara še celih 34 dni v Moskvi, nadjaje se, da prosil ga bo car ruski mirú. To obotavljanje Napoleonovo pa je bilo čisto po željah in mislih zapovednika ruske vojske, ki ni nič srčnejšje želel, ko to, da bi Francozi ostali tako dolgo na Ruskem, dokler da nastopi ojstra zima. In to je tudi bilo; kajti še le mesca oktobra se jela je odmikati zopet francozka vojska nazaj.

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Iz slov. Štajarja 18. maja. — Danes sem v prvič vidil na presajenem trsu dva grojzda cvesti, tedaj za dva dni prej kot lani. Kavernk, grojzdja, se sicer še precej vidi; al visoko se nastavlja, kakor leta 1860, za 5., 6., malokdaj za 3. ali 4. peresom, toraj menda ne bo veliko in posebno dobrega, da ne rečem kaj izvrstnega vina pričakati. To pa je kupcem iz zgornjega Štajarja všeč, ki pravijo: „Dos war guet, sister saufen sich so insere Lait z Toud.“ — Sadja bo malo v radgonski okolici, le sliv se nekoliko vidi, tem več pa ga bo v slovenjih Goricah. Hrošči (kebri) so nam veliko škode ne le na drevji, temuč tudi po vinogradih učinili. Polje lepo kaže. Očitno zahvalo zasluži gospod Schenkl Lukavski, zgor Ljutomera, ki je v občnem kmetijskem zboru v Gradcu pretečenega mesca opomnil: „naj bi se saj nekoliko tudi po slovensko v „Wochenblatt-u“ tiskalo in nezmožnim nemščine priložnost dala umeti, kar dobivajo družniki slovenski.“ Toda gospodje, ki ne vidijo gojzda izpred same hoste, so pravično željo z navadnimi puhljimi ugovori spodbili. Gospodje, ki niso, kakor je naš slavni poslanec gospod Herman resnično rekel v deželnem zboru, ne enega časnika, s tem manj eno slovensko knjigo prečitali, vendar vse bolje umejo! V lastno kazen so pa sami spoznali, da tudi trdi Nemci ne razumejo vsega „Wochenblatt-a“ zavolj visoke pisave; trdemu Slovencu pa bi le igrača mogla biti! Sic coecus coecum ducit.

Kuharov.

Iz Notranjskega 24. maja. M. Kako silna potreba je, da bi naše častite c. k. gosposke dopisovale županom v domačem jeziku, sem se prepričal o sedanji goveji kugi. Pri županu Vr. županije, kjer je pred malimi dnevi troje goved poginilo za kugo, sem vidil velik šop uradniških naznanil in zaukazov zavoljo varstva pred kugo, pa vse — v nemški besedi. K sreči je vendar majhne pol ure pota od župana duhoven gospod, kteremu mora vsako naznanilo prebirat nositi, če hoče zvediti, kaj mu gosposka naročuje; če bi tega ne bilo, bi mogel župan pol drugo uro hodá v Šentvid po strmih in celó nevarnih stezah pete brusiti, da bi človeka dobil, ki bi mu razložil, kaj stoji v pismu, in tako bi znale 3 ali 4 ure preteči, da bi županija ali vas vedila, kaj ji gosposka zaukazuje. In vendar je v kužnih časih včasih že pol ure preveč zamude. Omenjeni župan pa zná slovenski dobro brati, tedaj bi bilo vse v prvem

hipu in brez potov opravljeno, če bi dobival v domačem jeziku pisma iz kancelije. Naj bi gospodje to prevdarili in saj o tako važnih zadevah, kakor so sedanje ob kugi, pošiljali županom, ki ne umejo nemški, slovenske pisma. Kadar pridejo k nam na kmete, nam dopovedujejo vse po domače in s tem kažejo, da znajo slovenski, zakaj nam ne pišejo tudi tako, da bi pisma brž razumeli? — Tu ne gré le za prazne narodne sanjarije, ampak za djanske potrebe, ki so očitne kot beli dan.

Iz Kranja 20. maja. X Pretečeno nedeljo smo imeli v naši čitavnici besedo. Čeravno letni čas za take shode in veselice ni posebno pripraven, ker bi se pač skoraj vsak raje v hladnem večeru pod milim nebom sprehajal, kakor pa v soparni sobi potil, se je vendar pri veselici toliko udov in gostov sešlo, da so bile precej prostorne sobe pretesne. Znamenito in pomina vredno je, da smo se v ravno tistem poslopju in morebiti tudi v tisti sobi sešli in se zdaj začasno shajamo, kjer so nekdanj kranjski vojvodi prebivali. Prav veseli večer smo imeli. Vsa častitljiva družba mestjanov in gostov, gospá in gospodičin je bila kot ena blaga družina. Prijazno pomenkovanje v mili domači besedi, lepo petje naših že dobro izurjenih pevcov, mična deklamacija neke gospodične, tombola itd., vse se je v tako lepem redu vrstilo in družino kratkočasilo, da se je gotovo vsak zadovoljen povrnil na dom. Radost pričujočih je pa še posebno povzdignilo veselo naznanilo, da je slavnoznani podpornik Slovanov, preč. škof Josip Strossmajer blagovolil sprejeti in uslišati prošnjo, da ga smemo kot častnega uda naši čitavnici vpisati. Lastnoročnemu preprijaznemu dopisu je bilo v podporo čitavnici priloženih 50 gold. Navdušeni slava- in živioklici so doneli preblagemu, toliko rodoljubnemu gospodu, ki naj ga Bog ohrani in blagoslovi še mnogo mnogo let! — Prihodnji mesec se bo čitavnica preselila v lepo, prostorno stanovanje, v katerem je zdaj kazina. Da bi se potrebna oprava s klavirjem, biljarjem, mizami, stoli itd. omisliti mogla, se je pretečeni teden v izrednem občnem zboru sklenilo 100 brezobrestnih delnic po 5 gld. izdati, katerih se bode potem vsaki mesec kolikor bo le mogoče spet izplačevalo. Nadjamo se, da se bodo delnice brez posebne težave oddale in da bo vsak družbenik domači priljubljeni napravi po svoji moči rad pomagal, ker se je marsikaj že kupilo in plačalo in naš vse hvale vredni odbor, posebno dnarničar, tako dobro gospodari, da že zdaj imamo čez 300 gold. gotovine. Gotovo po vsem tem je, da se bo vse dobro in čedno vredilo in izpegljalo in da naša čitavnica tudi v unanji obliki ne bode za svojimi sestrami zaostala in se kmalo trdno vkoreninila, ne kakor šibka cvetlica, ampak kakor čvrsto krepko drevó, in to tolikanj bolj, ker se število udov vedno množi in med vsemi družbeniki lepa edinost vlada, pa tudi nasprotniki, ako so pravični in pametni, spoznati morajo, da so čitavnice, ljudstvu primerno vredjene, koristne in priljudne naprave brez vseh, bodi si komur koli sovražnih ali celó nevarnih naklepov in namenov, tako, da se je v resnici čuditi, da v nekterih krajih se na pr. uradniki vedno še, če ne neprijetnih nasledkov, saj zamere bojijo, ako pristopijo h postavno dovoljeni in pošteni čitavnici. — Omeniti imamo še drugo za naše mesto posebno važno in veselo novico, da pričakujemo izpisanja mnogih Schiffrejevih štipendij, ki bojo lepa pomoč naši šolski mladini, ker se je dotični kapital narastel že na 78.000 gold. Nadjamo se, da bo iz Dunaja kmali prišlo potrjenje tega, kar se je lepo osnovalo v Ljubljani. Kadar bo ta stvar gotova, bomo več povedali o tem. — Naj bi se pač tudi naš mestni odbor oživil in bolj živo gibati začel, marsikaj potrebnega in koristnega ne samo sklenil, ampak tudi pričel in do-

gnal. Pa od tega morebiti drugo pot kaj več. *) Z Bogom!

Iz Ljubljane. Že se kaže, da deputacija naša ni celó brez vspeha na Dunaji bila; prišel je namreč od c. k. ministerstva dnarstva ukaz vsem davkovskim gosposkam, naj na drobno izkažejo vse na prodaj djane posestva od leta 1859, to je, od tistega časa, ko se je začela vojskina doklada davkov.

— „Danica“ je v poslednjem listu pisala to-le: „Slišati je, da je nedavno ministerstvo samo poslalo do tukajšnjega gimnazijskega vodstva slovensko zemljopisje za prvi gimnazijalni razred v pregled in potrjenje. Znamenje je to, da ima ministerstvo dobro voljo. Enako je upati, da bote vodstvo in deželna vlada tako pravično in času vse skozi primerno napredovanje podpirale. Ker ni dvomiti, da bode slovenska liturgika, že lani dodelana, do časa natisnjena in prihodnje leto v drugi razred vpeljana, smemo toraj upati, da se bode vprihodnje razun kršanskega nauka in razun slovensčine še kateri drugi nauk slovenski razlagal. Zlasti bi radi, da bi se klasiki, latinski in grški, ne nemčili samo, ampak tudi slovenili po šolah. Ako se ne motimo, je slovensko štatistiko že zdavnej ministerstvo priporočilo za šole gimnazijske; — ali se pa tudi kje razlaga po domače? — doslej ni bilo sluha.“

— (*Pobérki iz različnih časnikov in bukev.*) Dopisnik M. v „Tagespošti“ očita kmetijski družbi, da je deželnemu zboru priporočila postavbo za čas, kdaj naj se mah (morast) požiga, ker se Mahovčanje ne ravnajo po nji in so požigali letos mah mesca sušca in malega travna, — pa očita tudi magistratu, ki ima nad požiganjem čuvati, da ga ni zabranil. Vès spis kaže, da dopisnik od vsega — nič ne vé, in da ga je le posebna srbečica gnala, da je črhnil o „terri incogniti.“ Kmetijska družba ni nič nasvetovala; predlog v deželnem zboru je izviral od vrednika „Novic“ kot deželnega poslanca, kterege so nekteri njegovi volivci iz okolice ljubljanske prosili, naj sproži potrebno postavbo v zboru; mestni magistrat nima celega mahú v svojih rokah, ampak tudi kantonska gospóska okolice ljubljanske in pa vrhniška. Sicer pa bi dopisnik saj tudi to vediti mogel, da imamo celó 10 božjih zapoved, zoper ktere ljudje grešijo vsaki dan; kaj nek bi zato bolje bilo, da bi teh zapoved ne bilo? Čmu tedaj „Missachtung vor einem constitutionellen Gesetz“ vtikati v prestopke, ki se godijo po celem svetu! — V ravno tistem dopisu se huduje M., da je deželni odbor zavoljo zidanja v bolnišnici nekoliko bolnikov preložil v redut, kjer je tudi mestna šola, ter misli, da bi se bilo lahko kako drugo poslopje dobilo za bolnišnico. Škoda, da filantrop M. ni deželni odbornik, da bi bil on najdel, kar odbor ni najti mogel, čeravno je iskal; al še bolj je škoda, da dopisnik M. ni dnaren mož, da bi deželni kasi daroval kakih 2000 gold., da bi bil začasni bolnišnici kdo svojo hišo izpraznil. Da se bolnišnica in šola ne ujemate ravno, to tudi odbor sam dobro vé; al nevarnosti ni nobene in bilo je že tudi prejšne leta tako, ker — sila kola lomi. — „Laibacher Zeitung“ je nedavnej povedala, da pri neki hiši na Gorenjem Brdu na Gorenskem se že od nekdanj „pri šurku“ pravi, in da ta priimek nikogar domačega ne žali. Pred več časom pa se skregata sin tehiše, ki je čevljar, in pa neki krajač (žnidar), in ta unemu reče, „da se mu ne pravi samo „šurk“, ampak da je res tudi „šurk“. To razkači „šurkovega“ fanta tako, da ga nekega dne s polenom pričaka in po glavi tako mahne, da čevljar umrje čez 2 dni. Ubijavca je sodnija že zaprla. — Da je čevljar krajača ubil, tega

*) Prosimo!

ne dvomimo nikakor; al da sta kmečki fant in kmečki krajač se sprla zavoljo „šurka“ v nemškem pomenu, to je nekaka čudna povedka, ker „šurk“ v slovenskem pomenu je vse kaj družega (Küchenschabe), in kakor dopisnik sam pravi, je „starodaven priimek, kateri nikogar domačih „šurkov“ ne žali“. Mikavno bi bilo iz Gorenjega Brda celo historico natanko zvediti, kako da je starodavni nedolžni slovenski „šurk“ se prekrstil v nemškega zabavljivega „šurka“. — Nedavnej je neki Gretschnigg v Beljaku izdal brošuro „Polit. Scholien“, v kateri prežvekuje vse to, kar smo o Slovencih in Slovanih poslednje leta v vseh tistih časnikih brali, katerih princip je črtiti narodnost slovansko. „Naprej“ je to brošuro djal na kritično rešeto in dokazal „vrednost“ njeno; nam se gnjusi ponavljati, kar smo že stokrat rekli. Že sama kolosalna naslovica, ki tej brošuri na čelu stoji s temi besedami: „Keine Freiheit ist möglich, so lange es Nationalitäten gibt“ jo — dosti sodi.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Veliko hrupa je pretekli teden delala po časnikih novica, da so cesar slovó dali vojaškemu ministru in da za vojaštvo vprihodnje ne bo več ministra, ker cesar sami so viši vojskini gospodar. Vladni časnik „Gen. Corr.“ pravi, da to ni res in da vse ostane, kar o tem ces. diplom. od 20. okt. 1860 veléva. Tudi ni res, pravi, da je erdeljski dvorni kancelar slovó dobil; le v toplice gré zavoljo bolehnosti. — Uganjati so začeli časniki tudi, kdo bo vprihodnje predsednik, kdo prvi in in drugi podpredsednik državnega zbora, in ali bo še tista večina kraljevala v zboru, ki je v poslednjem zboru zvonec nosila. — Namesti umrlega c. k. višega komornika, kteremu so podvržene nekatere ces. znanstvene naprave, dvorni gledišči itd., imenujejo časniki 3 može, med kterimi tudi Njih ekscentencijo grofa Antona Auersperga, kterega so pa tudi že za ministra nauka imenovali. — Mesca decembra dobimo zopet nove marke in nove zavitke (koverte) za pisma, in to je zdaj že vtretje od leta 1850, ko smo prvokrat pisne marke dobili. Nove marke po 5 kr. bojo rudeče, po 10 kr. višnjeve, po 15 kr. rujave s ces. orlom v sredi namesti glave cesarjeve. Čmu te nove marke, ne vemo; toliko pa je gotovo, da s 1. decembrom nimajo sedanje nobene veljave več; tedaj naj se podviza kmali po vseh svetih, da spečá stare, kdor si jih je morebiti omislil kaj več. — V glavni skupščini županije zagrebške je bilo sklenjeno, da se Njih Veličanstvu pokloni zahvalnica za to, da je potrdilo akademijo jugoslovensko, pa sklenjeno je bilo tudi, da se zahvalnica izroči tudi slavnemu začetniku te akademije, škofu Strossmajer-u za sluge njegove brez konca in kraja; papeževemu poročniku na Dunaji pa naj se pové, koliko si je zasluge pridobil preuzv. škof za kršanstvo, ker jugoslovenska akademija bode gotovo mnogo pripomogla k prosveti kršanstva v Turčii in bo razgnala tmine mahomedanske; vrh tega naj se sv. oče tudi prosijo, da bi v spominek akademii blagovolili dati kak starinsk slovansk dnar ali kako tako važno knjigo, ker je gotovo, da so franački kralji prisegali na slovanske evangelije. — Dunajski časnik „Sonntagszeitung“ pripoveduje, da tudi Rumuni na Hrvaškem so prosili, da bi se jim dovolil kongres kakor Rumuncem v Erdelii, in da upajo, da se jim bo dovolil. „Glasonoša“ pravi, da je to lahko mogoče, ker Rumuni na Hrvaškem štejejo samo tri duše, in po starem latinskem pregovoru: „tres faciunt collegium“, to je, „trije so za društvo dosti“, bi bila ta

trojica zadostna za ta klasični kongres. — Iz Ogerskega in Banata se piše 20. dne t. m., da je strašna suša zamorila večidel poljá in pašnikov; v nekterih krajih je požgala polje tako, da so ozimino podorali in turšico vsejali ali pa polje z živino popasli, da jo rešijo lakote. Dopisnik iz Novih Beč v „Kaufm. H.“ pripoveduje 20. t. m., da je turšica ravnokar kalila; al če ne bo dežja kmali, bo šla pod zlo. (Binkoštni dež je menda povsod veliko pomagal). — Tržačanje bojo kakor se kaže, zdaj vendar župana dobili, ker prvih dveh izvoljenih (Conti in Baseggio) cesar niso potrdili; izvoljen je zdaj z 29 glasovi med 52 dr. Porenta, c. k. deželne sodnije svetovavec, o kterem se sliši, da bode potrjen. — V českih listih se mnogo govori o nekem razporu glavarjev národne stranke, — da „Narod. listy“ in „Hlas“ nista več orgán Palackov in Riegerjev, ampak da „Pozor“ izrazuje nju mnenje, — da se je národna stranka razcepila med stranko plemstva in duhovstva in pa stranko ljudstva, — da eni so za Rusa, drugi za Poljake itd. Težko je reči, kaj je v tem pravo in koliko je resnice; kazal nam bo najbolje prihodnji državni zbor, ali se smejo centralistični časniki tega razpora res toliko veseliti, kakor veselja poskakujejo že zdaj. — Na Pruskem je razpor med zbornico poslancov in ministerstvom čedalje huje. Ministerstvo je kralja o poslednjih dogodbah napečno podučilo; kralj je potem zbornici poslal svarilno pismo, v kterem poslance opominja, naj ne kratijo ministrom ustavnih pravic. Na to je odgovorila zbornica kralju, naj slovó dá ministrom, ki nimajo zaupanja dežele, ki podkopujejo ustavo, s to pa moč in blagor države itd. Kaj bo kralj storil, se še ne vé; pravijo, da se misli celó odpovedati kraljestvu. — Na Poljskem še zmiraj trpi boj, ki se je pred 4 mesci začel, in kakor se kaže iz časnikov francozkih in anglezkih, se utegne vneti velika vojska med rusovsko in francozko vlado, katero Angleži podpihujejo. Res je sicer prizadevanje avstrijanske, francozke in angleške vlade, da bi Rusi in Poljaki začasno mir sklenili in bi potem vladarski zbor te homatije poravnal; al rusovska vlada tega nikakor noče; Napoleona pa mika vojska, da bi ž njo pregnal nezadovoljnost domačo, ktera čedalje bolj glavo povzdiguje. Avstrijanska vlada prevdarno postopa in se noče na vrat na nos z Francozi in Angleži vred v vojsko spustiti, ker se ne vé, kako deleč bi utegnili taki plamen seči.

Listnica vredništva. Gosp. dr. M. J. Š: „Novice“ smo naročili za toplice Vaše, o kterih kakor o prijaznem sprejemu nam je prijatelj naš gosp. dr. T. marsikaj veselega pripovedoval. Hvala Vam tudi za knjižico Vašo, v kateri tako lepo popisujete po vsi pravici sloveče dobrnske toplice (Neuhaus). Želeti je le še, da bi tudi v slovenskem jeziku prišla ta knjižica na dan in bi mogli tudi Slovenci bolj na drobno zvedeti zdravilno moč dobrnskih toplíc; saj je bilo, kakor v zgodovinskih črticah na strani 8. pravite, že leta 1608 „Töplitz“ ali „Teplitz“ njih edino ime; to ime pa je slovensko „toplice“ (od tóplo, Warmquelle) in Matija Gačnik, po kterem se je, kakor na str. 9. pravite, začela nova dōba za „Neuhaus“, bil je tudi Slovenec. V celjski okolici imate vrlih pisateljev slovenskih, ki Vam bojo radi skazali to ljubav, da Vam predstavijo nemško knjižico tudi v slovensko besedo. — Gosp. * „Učilni načrt“ za nedeljske itd.“ natisnemo kmali. Al opazke Vaše o zasled „spisateljev“ nikakor ne razumemo, kam sega, ker „nagovorjeni od v. strani“ in pa opazka una se ne ujema prav.

Kursi na Dunaji 26. maja.

5 % metaliki 76 fl. 20 kr. Ažijo srebra 10 fl. 75 kr.
Narodno posojilo 80 fl. 80 kr. Cekini 5 fl. 30 kr.